

FAT IS BEAUTIFUL ניו יורק

להיות אשה שמנה זה לא קל, זה לעיתים כבד עד מאוד. את הנשים השמנות ניתן לסווג לשתי קטגוריות. האחת: מי שסובלות מזה. האחרת: מי שחוגגות עם זה.

נשים השייכות לקבוצה הראשונה, קבוצת הסובלות, בדרך כלל לא מפסיקות לדבר על זה, מתנפלות על כל דיאטה חדשה כאילו היא המצאת הדור, סופרות קלוריות של עצמן ושל אחרים, מספרות לכולם שהן ממש צמות, וכל כמה ימים, כשהן עולות על המאזניים, מתברר להן, לזוועתן, שהן הוסיפו 17 ק"ג, והן לא יודעות איך.

האמריקאים, אשר המציאו את הוואפל האמריקאי והחסה האמריקאית, הם גם שהמציאו וטיפחו את הזן המיוחד הזה, הנקרא האשה השמנה האמריקאית.

בשום מקום בעולם לא ראינו נשים כה אדירות ממדים כפי שניתן לראות בארצות הברית. השמנה הארצישראלית המצויה נראית, בהשוואה לאחותה הניו יורקית, למשל, כמשהו שקוף, אוורירי וקליל, ואפילו שכיר משהו.

בניו יורק לא רק שניתן לראות נשים ענקיות מהלכות ברחוב, אלא אף מסתבר שמיספרן, יחסית לאוכלוסייה, הוא גדול למדי. עובדה זו גרמה ליצרנים להפסיק להתעלם מקבוצת-אוכלוסייה זו, והנחיות רבות החלו להיפתח בעיר, כשקהליה העד שלהן הוא הנשים בעלות הבסיס ההתיישובותי הרחב.

בשתי חנויות של רשת אחת, המתמחות בעניין, ערכת ביקור ויצאתי כשאני מלא-רשמים. לשתי החנויות קוראים האשה הנשכח (כאנגלית זה נשמע לא פחות טוב, THE FORGOTTEN WOMAN). הראשונה נמצאת בשרות לקטינגטון 888 פינת רחוב 66, והשנייה במערב רחוב 49, בית מס' 60. בחנויות אלה ניתן למצוא בגדים יפים ואופנתיים לאשה הענקית, שעוצבו על-ידי בעלת המקום ועל-ידי מעצבי-עילית אמריקאיים, כריאן פוף-פירסטנברג ואחרים.

שלוש נפילות היו בחנות כשנכנסתי. האחת מדרה, ללא כל נושה, מיכנסת-ברמודה, שכמות הבר בהם היתה מספיקה להלבשת מיספחה מרובת-ילדים ויצרות מכני-ברק. שתי האחרות מדרו בגדים שבהחלט החמיאו להן.

אין דבר כזה שאין בגד במיספר שלך. כל בגד שאת מודדת ניתן גם להשיג בשמונה מיספרים גדול יותר. כיף אמיתי. השמנות של ניו יורק הקימו לעצמן גם אגודה, הדואגת לכך שהבנות ישמרו על מודל גבוה וגם לכך שאף אחת מהן, חס וחלילה, לא תרוח. אחרת, מה החוכמה?

באגודה רשומות אלפי חברות (וגם כמה חברים). אחת לתקופה עורכת האגודה כנס שנמשך ימים אחדים. הכנס האחרון נערך לאיזומן במרכז-הקונגרסים הגדול, מרכז ג'אביץ, שבפינת רחוב 33 והשדרה ה-12.

המייבנה הענקי, המיועד לכנסים ולאירועים, התאים בדיוק לאירוע זה. מאות נשים שמנות ועליות פקרו את המקום, שמעו הרצאות, ביקרו בדוכני-מכירה של תכשיטים, בגדים, פרוות, קוסמטיקה, ואכלו. בעיקר אכלו. כמשך שלושה ימים לא נאמרה כמעט אף מילה אחת על דיאטה ולא נראתה שם אף אשה מורעבת אחת. הכל היה ציבעוני, קולני, גדול ושמה. את תצוגות-האופנה, שנערכו שם, צריך היה לראות כדי להאמין. נשים בגדלים בלתי-אפשריים טופפו בקלילות על מסלולים, כשהן מדגמנות בגדים שחלקם נראו כמו אוהלים וכיסויי-מיטה, וחלקם היו יפים ממש. ההרגשה הכללית היתה, שה-GIRLS נהנות מהחיים, ואינן מוטרדות כלל מעודף-המיסקל שלהן.

אני מוכרח לציין שהיו שם המון נשים יפות ממש, וגם הפחות יפות היו מטופחות. בסך הכל הן הוכיחו לנו ולעצמן שיש חיים גם אחרי ה-170 ק"ג.

מרב התרגשות

קאהיר

לא-מכבר נפתח בקאהיר, ברוב פאר והדר, בית-האופרה המצרי. הבניין המפואר הוקם במימון משקיעים יפאניים, והוא נמצא ברובע גיורה היוקרתי, בין מועדון-הלילה אל אהלי ומועדון אל קאהירה, ובמרחק הליכה מהמלונות סריוט. הילפון נילוס ושרתון קאהיר. בערכי-הפתיחה הועלתה יצירה מוסיקלית מקורית של המלחין הלאומי של מצרים, מוחמד עבד-אל ואהב, כשם שיר האומה, בהשתתפות תזמורת, שני סולנים וכ-100 משתתפים אחרים. בית-האופרה המצרי מיועד להעלאת אופרות מיובאות, ואולי אף מקור ריות בעתיד, וכן למופעי מחול ותרבות אחרים. מרבית אנשי הקהילה הישראלית בקאהיר כבר ביקרו בהופעות שונות שהתקיימו בבניין.

הפתעה גדולה ציפתה לאחרים מאנשי השגרירות שלנו שם, אשר הגיעו להופעה בבית-האופרה וגילו שבמרחק לא רב מהם יושבים, זה לצד זה, הנשיא חוסני מובארק וצדאם חוסיין, נשיא עיראק, שהיה בביקור-פתע בקאהיר. מרב התרגשות לא הצליחו אנשינו להבחין אם השניים מחזיקים ידיים.

רק בסוף הערב גילו כוחותינו שהמופע, שהם צפו בו, לא היה אופרה, אלא מופע של להקת הבאלט העממי הרוסי.

מיסעדה חופשי חופשי בריסל

הישראלי המטייל באירופה נוטה להתעלם מהימצאה של בלגיה על מפת היבשת. נכון שכאשר אתה מצטרף לטיול מאורגן מסוג "אירופה הקלאסית", ואתה צריך לדהור על 17 ארצות בתישעה ימים. קשה לדהוס לזה גם את בלגיה.

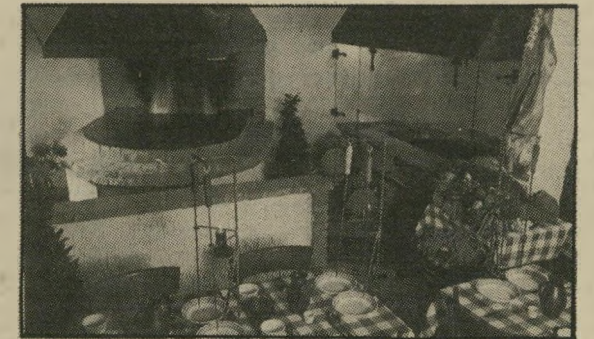
ברם, אולם, אם כבר נתקעתם בבריסל, יש לעיר הזו המון מה להציע, בעיקר מבחינה קולינרית. מבני-ידבר עוננים שהמיסעדות הטובות ביותר באירופה נמצאות בבריסל, ושבעצם אתה לא יכול ליפול גם-אם תתאמץ. על מיסעדה אחת אני רוצה לספר הפעם. לא שהיא הכי טובה בעיר. נהפוך הוא, (אנינייטעם ועדיניינפוש, שלא יעזו להתקרב לאיזור) אבל היא שווה סיפור.

למקום לקוראים LA MAISON D'ATTILA
36 - 38 AVENUE DE PRINCE DE LIGNE
1180 UCCLL - BRUXELLES
והטלפונים: 375*0570 או 375*38*05

זה לא בדיוק מרכז העיר, ורצוי לקחת מונית. לקמצנים בינכם, שהם גם ספורטיביים: המיסעדה נמצאת בטווח הליכה של חמישה ימים מהמרכז. העיקרון במיסעדה זו הוא שהמחיר קבוע והוא כ-700 פרנק בלגי לאדם בוגר, וכחצי מזה לילד, והמוזון, שהוא שכיר למדי, עומד חופשי לרשותך, ואתה הוא גם מי שמכין אותו. יש מרקים ומנות ראשונות וסלטים, ויש 16 סוגי בשרים ונקניקים שאתה מעמיס על שיפודים, וצולה אותם על הגריל הענקי שבמרכז החדר.

אפשר להשתולל חופשי ולאכול כמה שרוצים. המקום בנוי על מיספחות שלמות הבאות ביחד, ולדי כל שולחן גדול יש מקום מיוחד להניח בו את הסבתא.

יש גם מנות אחרונות, משקאות קלים, יין, קפה — והכל חופשי, חופשי. המקום הוא אידיאלי למי מבניכם שהפרידה מהמנגל הביתי ליותר מיוביימיים היא בלתי-נסבלת עבורו. המכורים ממש מתבקשים להביא מניפות-קרטון אישיות. את זה לא מקבלים פה. להשלמת ההנאה: ניתן להקליט בארץ, לפני שיוצאים, על קלטת קטנה, קולות-רקע ופעלולים מהמימונה, להכניס לווקמאן ולחגוג עד אור הבוקר.

פנים המיסעדה "LA MAISON D'ATTILA" סחיר קבוע וסביר

סידרו לה בטח איזו רעיונית-ארמה. בלייק קשישא ממשך לעשות גלים. מתברר שלפני 30 שנה הוא רצה מיהשו שניהל רומאן עם אלקי טיס, והטביע אותו באגם. גופת הנרצח הואילה בטובה לצוף, בדיוק בפרק שאני ראתי, ולהוכיח לבי לייק את עברו הסוער. כל זה בפרק אחד של 50 דקות.

ניו יורק

שושלת למתקדמים

לכל מי שעדיין לא יודע: הסידר רה שושלת מוקרתת אצלנו בפיגור קל של שלוש שנים בערך. באר צות-הברית היא עדיין פופולרית, ובערים הקטנות יש עוצר מוחלט, ממש כמו אצלנו, בשעה שהרבר הזה מוקרן.

העיקרון ממשך כמו בסרט-טרז רכי אינסופי, מלא בטרגדיות ובמ חלות, אובדן זיכרון, עיוורון ופי זילה. כל 22 דקות בערך מתגלה איזו קווניה נשכחת, שצצה פתאום. בן מאומץ מופיע ודורש שיכירו בו כחלק מהמיספחה, וכולם ממשי-כים לשנוא את כולם. המפיקים כבר לא יודעים מה עוד לרחוף לסיריה, כדי לשמור על הפופול-ריות שלה.

בשנושלת. כמו שהיא היום, בש לב המתקדמים, יש המון חידושים והמצאות.

נתחיל בקריסטל. נראה שהמפיי-קים רוצים להיפטר ממנה, או שהיא

אלכסיס קרלינגס נוצר כמו אצלנו

מהם. אז הוחלט שמרוב טוביל-ר מיסכנות כרונית, היא מקבלת גיי דול למאירי במוח. שולחים אותה לשווייץ לניתוח-ראש, ושם היא מונחת לה כמו צמח-בר, ואינה מפי ריעה לאיש.

קריסטינה (הבת של קריסטל ובי לייק) היא כבר בת 3 ורבע, ומגלה סימנים מראיגים של דימיון לאמא הבכיינית שלה.

אלקסיס הספיקה בינתיים להת-גרש מדקס, להתחתן עם מישור אחר שמת לה בתאונה (היא, כנר-אה, משוגעת על עוגות-חמנה, ור נראית נהדר בחלוויות) ולהישאר שותפה לעסקים עם דקס.

ועכשיו אליך, ג'ף. ג'ף עמד ל-התחתן עם סמייג' (זו הקווניה הפי ריחה של קריסטל). הם דוחים את החתונה, אבל זה לא מפריע להם להודיע מדי פעם באורווה.

כל דבר שחלף בסידרה. לפי החיי שוב שלי, נשארו לו רק בלייק ואי-רם להתחתן איתם, וזהו.

פאלו, שכבר חזמן יודעת מי היא, מה היא, ומתי, ממשכה להשי-כיב את כל דנוור והסביבה, כך שלא זוכרים איך היא נראית בעמי-דה.

תודתי נתונה בזה למועצת-קט גייהתלמו, שבעורטם נופנפה אי-מנדה קרינגטון מהסיפור. זה כבר היה בלתי-נסבל, לראות אותה מת-רוצצת על המירקע וצורחת כל הזמן "מאמי! מאמי!" אני מבטיח לה חגיגת שכאשר יעלו בארץ בפעם השלישית את אופרת-הרוק הישי-ראלית מאמי חוזרת. אמליץ שתי-קבל את התפקיד של אחור בנאי. גם את מולדביה סילקו מהסידר-רת. מכיוון שלא יכלו להרוג אותה,